

Predmet: *Bosanska Krupa II*

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 11/17

Krivično delo: ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ, u vezi sa čl. 24 KZ SRJ

Glavni pretres: 08.04.2019. godine

Ispitivanje svedoka Kasima Haluzovića

Svedok odbrane Kasim Haluzović ostao je pri svom iskazu koji je 2. novembra 2010. godine dao pred nadležnim organima Unsko-Sanskog kantona. U kritično vreme bio je zatvoren u prostorijama osnovne škole „Petar Kočić“ u Bosanskoj Krupi, a optuženi Zdravko Narančić bio je stražar. Iz prostorije u kojoj je bio zatvoren video je kako u školu automobilom dolaze tri uniformisana lica, od kojih je prepoznao optuženog Joju Plavanjca. Plavnjca poznaje od ranije, jer je iz susednog sela, a poznaje mu i čitavu porodicu, i oca Lazu koji je bio bolničar i davao mu injekcije. Siguran je da među ljudima koji su došli u školu nije bio i Lazo Plavanjac, jer bi i njega prepoznao. Po dolasku ljudi u školu, otvorila su se vrata od prostorije u kojoj je bio zatvoren, pa je video stražara Narančića i Plavanjca. Plavanjac je pokazao na Tofika Softića koji je bio zatvoren u istoj prostoriji, i izveo ga do fiskulturne sale. Čuo je kako Plavanjac pita Tofika gde mu je brat Zijad, kao i zašto je kao rezervni policajac zaustavio Plavanjčevog strica, i ko je on da to sme da uradi. Zatim se iz tog pravca čuo pojedinačni pucanj. Potom su se iz prostorije u kojoj su bili zatvoreni „Joksovc“, njih 10, takođe čula pojedinačna pucnjava. Misli da je čuo oko 15 pucnjeva. Smatra da je Plavanjac pobio „Joksovc“ jer ga je video u prostorijama škole i čuo kako napada Tofika, a pre pucnjave iz sobe gde su bili „Joksovc“ čuo je viku i buku. Ubrzo nakon te pucnjave došlo je još policajaca iz komande, a iz sobe „Joksovaca“ čuli su se jauci ranjenih. Neko je rekao „Idi i dokrajči to“, nakon čega je čuo još dva ili tri pucnja. Svedoku je predočena odbrana optuženog Plavanjca – da je ubistva izvršio njegov otac Lazo Plavanjac, ali je svedok kategorično ostao pri tvrdnji da kritičnog dana Lazu Plavanjca uopšte nije video.

Ispitivanje svedoka Mirsada Macanovića

Svedok odbrane optuženog Zdravka Narančića ostao je u svem pri iskazu koji je 27. marta 2010. godine dao pred nadležnim organima Unsko-Sanskog kantona. O kritičnom događaju nema neposrednih saznanja, ali je od ljudi iz mesta Jasenica čuo da je neki momak, pripadnik VRS, ubio majku optuženog Plavanjca. Takođe je čuo da se Plavanjac napio i došao u Bosansku Krupu, u školu „Petar Kočić“ u kojoj su bili zatvoreni ljudi, i neke od njih pobio. To su, neposredno nakon kritičnog događaja, pričali Srbi, a niko od njih nije pominjao Plavanjčevog oca Lazu u vezi sa tim ubistvima. Kasnije je o ubistvima čuo od ljudi koji su u to vreme bili zatočeni u školi.

U nastavku dokaznog postupka vršen je uvid u MKU za oštećene, iz koje je vidljivo da su kao vremena smrti navedeni različiti datumi, što je bila i primedba odbrane.

Ispitivanje svedoka Amora Mašovića

Svedok je predsednik Komisije za traženje nestalih Federacije Bosne i Hercegovine, i ujedno predsedavajući kolegijuma direktora Instituta za nestale osobe. Predsednica veća ukazala je da je u optužnici navedeno da su oštećeni stradali polovinom avgusta 1992. godine, a da je na njihovim izvodima iz MKU više različitih datuma. Svedok je objasnio kako je do toga došlo. Posедуje zapisnik o ekshumaciji žrtava iz zajedničke grobnice, za koje je DNK analizom utvrđen njihov identitet. Do različitih datuma smrti došlo je jer se prema važećem zakonu u BiH činjenica smrti može utvrditi i bez pronalaženja tela. To se radi u vanparničnom postupku, po proteku jedne godine od prestanka neprijateljstava. U tom postupku sud može da unese tačan datum smrti ukoliko mu je poznat, ali ukoliko to nije slučaj, unosi se neki datum, jer u odluci suda mora postojati neki datum. Nakon što se u nekom drugom sudskom postupku utvrdi tačan datum smrti, tek se tada isti unosi u matične knjige. Objasnio je da Komisija za nestala lica BiH ne utvrđuje precizan datum smrti, mesto i okolnosti stradanja, već činjenicu o smrti i lične podatke za smrtno stradalu osobu. Zbog toga može doći do pogrešnih datuma smrti, jer podatke daju članovi porodica, pa se tako datumi razlikuju u zavisnosti od činjenice ko ih daje, odnosno kada je on poslednji put tu osobu video živu. Poznato mu je da su žrtve stradale 1992. godine, jer iz tog perioda postoje prijave njihovih porodica Međunarodnom Crvenom krstu. Te žrtve su u masovnoj grobnici pronađene tek u periodu između 23. i 26. marta 2006. godine, pa je očito da su upisi u MKU izvršeni pre njihovog pronalaska. Takođe je objasnio da se, kada se ne može utvrditi datum smrti, kao taj datum upisuje administrativni datum, a to je 14. decembar 1996. godine, odnosno godina dana nakon potpisivanja mirovnog sporazuma.